

“Marta, Marta! Du gør dig bekymringer og er urolig for mange ting. Men ét er fornødent.” (Luk 10, 41-42).

Der er meget kærlighed i denne gentagelse af navnet: Marta, Marta. Huset i Betania tæt på Jerusalem er et sted, som Jesus ofte tager hen for at hvile sig sammen med sine disciple. Når han opholder sig i en by skal han diskutere. Dér møder han modstand og afvisning, men her er der fred og god modtagelse.

Marta er en aktiv og initiativrig kvinde. Det viser sig også, da hendes bror dør. Ved den lejlighed fører hun en livlig samtale med Jesus, hvor hun energisk spørger ham ud. Hun er en stærk kvinde, med en stor tro. På spørgsmålet: “Tror du, at jeg er opstandelsen og livet?” svarer hun uden at tvivle: “Ja, Herre, jeg tror” (jf. Joh 11, 25-27)

Også nu har hun travlt med at forberede en værdig modtagelse af Mesteren og hans disciple. Hun er husets ‘herre’ (navnet Marta betyder ‘herre’) og hun føler sig derfor ansvarlig. Sandsynligvis forbereder hun et måltid for gæsterne. Hendes søster Maria har overladt travlheden til hende, hvilket er meget imod sædvane i Mellemøsten. Maria er derimod sammen med mændene for at lytte til Jesus, og sidder ved hans fødder, som den fuldendte discipel. Derfor Martas forargede indblanding: “Herre, er du ligeglad med, at min søster lader mig være alene om at sørge for dig? Sig dog til hende, at hun skal hjælpe mig.” (Luk 10, 40) Og så lyder Jesu kærlige og samtidigt bestemte svar:

“Marta, Marta! Du gør dig bekymringer og er urolig for mange ting. Men ét er fornødent.”

Var Jesus da ikke glad for Martas arbejdsomhed og hendes generøse tjeneste? Kunne han ikke værdsætte velkomsten og hendes madlavning? Lidt efter denne hændelse, roser Jesus i nogle lignelser forvaltere, husherrer og deres tjenere, der bruger deres talenter på en god måde, og forstår at forvalte deres herres ejendele klogt (se Luk 12: 42, 19: 12-26). Han roser til og med snedighed (Luk. 16: 1-8). Jesus var bestemt glad for at møde en kvinde, der viste initiativ og var i stand til at byde velkommen på en god måde.

Det han bebrejder hende er, at hun er for ‘travlt optaget af det store arbejde’ (Luk.10, 40), og at hun har mistet den indre ro. Det er ikke længere hende, der styrer

arbejdet, men det er snarere arbejdet der styrer og kommanderer hende. Hun er ikke længere et frit menneske, men er blevet slave af sine bekymringer.

Sker det måske ikke også for os, at vi lader os fange ind af de tusinde ting vi skal nå? Det kan være af Internet, chat, af unødvendige sms-er. Og selvom det måske er vigtige sager der optager os, kan de blive årsag til at vi glemmer at lytte til andre i vores nærhed. Faren ligger frem for alt i, at vi glemmer hvorfor og for hvem vi arbejder. Arbejdet og andre gøremål bliver målet i sig selv.

Det kan også være, at vi er grebet af uro og bekymring over for svære situationer og problemer vedrørende vores familie: økonomiske problemer, karriere, skole, vores egen eller børnenes fremtid, så vi glemmer Jesu ord: "I må altså ikke være bekymrede og spørge: Hvordan får vi noget at spise og drikke? Eller: Hvordan får vi tøj på kroppen? Alt dette søger hedninger jo efter, og jeres himmelske far ved, at I trænger til alt dette" (Matt 6, 31-32). Jesu bebrejdelse gælder altså også for os:

"Marta, Marta! Du gør dig bekymringer og er urolig for mange ting. Men ét er fornødent."

Hvad er så dette eneste som er fornødent? At lytte til og efterleve Jesu ord. Ingenting har større værdi end dette. Hvis vi vil have Jesus som gæst og byde ham velkommen, er det hans ord vi skal byde velkommen, ligesom Maria. Hun glemte alt, og satte sig ved hans fødder for ikke at gå glip af et eneste af hans ord. Det handler ikke om at blive set eller om at være den bedste, men om at Jesus glæder sig i os og at vi kan tjene i hans rige.

Som Marta er også vi kaldet til at gøre 'mange ting' for andre. Jesus har lært os, at Faderen bliver glad når vi bærer 'megen frugt' (jf. Joh 15,8), ja til og med hvis vi gør større gerninger end han (jf. Joh 14,12). Så han venter hengivenhed og lidenskab i det arbejde vi skal udføre, og at vi er opfindsomme, modige og initiativrige. Men alt skal gøres uden travlhed og uro og med den fred, som opstår fordi vi er os beviste, at vi gør Guds vilje.

Det eneste fornødne er at blive en Jesu discipel, at lade ham leve i os, at være opmærksomme på hans stille stemme, som viser vej øjeblik for øjeblik.

Hvis vi lytter til Jesu ord, er det kærligheden som viser vej, og i alt hvad vi foretager os, vil kun en ting være vigtig, nemlig dét at elske.

Fabio Ciardi